

SPOMINI STARIH JESENIC

PROJEKT

Spomini starih Jesenic

ZBRALA IN UREDILA

Razvojna agencija Zgornje Gorenjske, Gornjesavski muzej Jesenice

JEZIKOVNI PREGLED

Razvojna agencija Zgornje Gorenjske

SLIKOVNO GRADIVO

Fototeka Gornjesavskega muzeja Jesenice, Gregor Vidmar, Miro Podgoršek, RAGOR

OBLIKOVANJE

Jamaja, Maja Rostohar s.p.

TISK

Tiskarna knjigoveznica Radovljica d.o.o.

NAKLADA

1000 izvodov

IZDALA

Razvojna agencija Zgornje Gorenjske

FINANCIRALA

Občina Jesenice

Jesenice, september 2024

Na naslovnici: Razglednica Jesenic iz leta 1940 (hrani fototeka GMJ)

Na zadnji strani: Razglednica Jesenic iz leta 2021 (foto: Gregor Vidmar, Miro Podgoršek)

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

908(497.4.Jesenice)

94(497.4.Jesenice)

SPOMINI starih Jesenic / [zbrala in uredila Razvojna agencija Zgornje Gorenjske, Gornjesavski muzej Jesenice ; slikovno gradivo Fototeka Gornjesavskega muzeja Jesenice ... et al.]. - Jesenice : Razvojna agencija Zgornje Gorenjske, 2024

ISBN 978-961-95252-5-8

COBISS.SI-ID 207019779

O PROJEKTU

V okviru petletnega projekta Spomini starih Jesenic je Razvojna agencija Zgornje Gorenjske (RAGOR) oblikovala 3,3 km dolgo tematsko pot, ki obiskovalcu na 32 informacijskih tablah predstavi preteklo življenje in razvoj mesta Jesenice. Spomine na preteklost obudijo zgodbe domačinov in fotografije, ki posameznika popeljejo po različnih predelih Jesenic.

Pot se prične na zahodu, v starem trškem jedru Jesenic, imenovanem Murova in poteka naprej ob nekdanji Gosposvetski cesti (Center II) do Kolarjevega parka, mimo železniške postaje do Trga Toneta Čufarja, TVD Partizana, čez cesto v Hrenovco ter preko Hermanovega mostu do športnega parka Podmežakla.

Projekt podpira in v celoti financira Občina Jesenice, vodi in izvaja ga RAGOR, strokovno podporo pa zagotavlja Gornjesavski muzej Jesenice.

Povezave:

www.ragor.si

www.visit.jesenice.si

www.jesenice.si

Informacijska tabla na poti (hrani RAGOR)

MUROVA

Tematska pot Spomini starih Jesenic se prične s sprehodom po Murovi, najstarejšem naselju na Jesenicah, ki je znano tudi kot »Altassling« ali »stare Jesenice« in je skupaj z naseljema Plavž in Sava kasneje tvorilo mesto Jesenice. Kmetje so si hiše postavili na sončni strani pobočja Mirce. Spodaj so imeli njive, višje pa se je pasla živina. Z razcvetom rudarstva in železarstva v Savskih jamah (Planina pod Golico nad Jesenicami) v 14. stoletju je Friderik Ortenburški izdal Ortenburški rudarski red in s tem uredil odnose in pravila poslovanja. Tako se je na Murovi lahko začela razvijati trgovina, kasneje tudi različne obrti, ki so močno vplivale na razvoj naselja, ljudi in način življenja.

Začetek poti je pri Čuferjevem gradiču, poznanem tudi kot Mencingerjeva hiša ali Smukov grad, ki stoji ob cesti na Golico. Gradič je bil domovanje nekdanjega župana Andreja Čuferja (1876–1944), ki je županoval v letih 1924–1931, ko so Jesenice postale mesto.

Čuferjev gradič
(avtor: Miro Podgoršek)

Pot vodi mimo Višnarjevega korita, ki so ga prebivalci Murove uporabljali za pitje, pranje perila in napajanje živine, do klanca, križišča Murove in Kosove ulice, kjer je bilo nekoč središče naselja. Mimo teče Stara rudna pot, ob koritu pa se je odvijalo živahno življenje. Druženje je bilo vedno obarvano z veliko pogovora in smeha ter pospremljeno z glasbo in petjem. Mladi so se veliko ukvarjali s športi in igrami, saj v tistih časih še ni bilo televizije. Pozimi so se sankali, smučali in drsali. Različno zahtevne smučarske proge so si postavljali od Pejc nad Murovo vse do hiš. Prostor na klanecu pa so polivali z vodo in ga ravnali z vročimi krpami, da so naredili drsališče in igrišče za hokej. S prostovoljnimi delom so na travnati površini nad naseljem sami uredili velik prostor za trening atletike. Tam so organizirali t. i. murovske igre, tekmovanje v atletskih disciplinah: skok v višino, skok s palico in skok v daljino. Šport številka ena pa je bil na Murovi od nekdaj namizni tenis. Igrali so ga na dvoriščih, skednjih, Pri Markežu in na urejenem prostoru na klanecu. Leta 1972 so na pobudo domačina, Franca Ravnikarja na terenu, kjer so bile nekaj let prej organizirane murovske igre, postavili objekt za igranje namiznega tenisa, ki so ga poimenovali Mini hala.

Na ulici Murova, ki jo po večini obdajajo stare kmečke hiše, po načinu gradnje izstopa Markeževa hiša. Z ohranjenim poznobaročnim portalom iz zelenega tufa in poznogotskim kamnitim kletnim portalom kaže sledi visoke stavbarske arhitekture. V hiši je bila nekdaj gostilna, strojarna in tudi čevljarna. V drugi polovici 19. stoletja jo je kupil Jožef Markež, elektrotehnik in inovator. V domove je pripeljal žarnice in sestavil sončni kolektor.

V hiši Pri Janezku, kjer so bili doma odlični športniki – olimpijci, je leta 1825 delovala prva jeseniška šola. Učitelj Janez naj bi bil manjše in drobne postave, zato so ga imenovali za Janezka. Od tod ime šole. Živel naj bi v skromnem stanovanju s pečjo, ki se je nahajalo kar v šolski stavbi, kuhal si je sam. Šolo so obiskovali učenci iz kmečkih in delavskih družin, ki so preko ramen nosili malho iz grobega platna. Pisali so na trd, skoraj pergament papir ali na šolske tablice iz črnega kamna skrilavca. Tablo so brisali s prekuhana in presušeno drevesno gobo. Učili so se branja, pisanja in računanja.

Škafarjevo korito je danes eno izmed dveh ohranjenih korit. Nekoč jih je bilo pet, in sicer še Smukovo (na začetku Murove), korito na klanecu, znano tudi kot Mlinarjevo (na sredi Murove), ter Svedrarjevo, ki je stalo nižje, zraven Kosove graščine, a ga še prištevamo med korita starih Jesenic.

Od Škafarjevega korita pot pripelje po stopnicah do farne cerkve sv. Lenarta, ki je leta 1523 nadomestila starejšo in postala sedež župnije. V 18. stoletju je bila barokizirana, današnjo podobo pa je dobila leta 1931.

Od cerkve se pot spusti do Kosove graščine, nekdanjega upravnega dvorca belopeškega gospostva, ki je bil zgrajen leta 1521. Tristo let pozneje je двореc kupil trgovec in podjetnik Frančišek Pavel Kos, ki mu je dal današnjo podobo in ime. Graščino je v 19. stoletju odkupila jeseniška srenjska uprava in od leta 1883 do leta 1915 je v njej delovala ljudska šola. Med obema vojnama je Kosova graščina postala sedež občine, med 2. svetovno vojno so bili v njej zapori gestapa, po vojni pa sedež sodišča. Od leta 1985 je preurejena v muzej.

Kosova graščina (hrani fototeka GMJ)

NEKDANJA GOSPOSVETSKA CESTA

Gosposvetska cesta, 1929. Na fotografiji je viden kostanj, ki še danes stoji med stolpnici nasproti parka. (hrani fototeka GMJ)

Meščansko arhitekturo in spomine na nekdanje življenje mesta in njegovih prebivalcev srečamo tudi na ulici južneje, ki je bila v tesnem sožitju z Murovo. To je nekdanja Gosposvetska cesta, ki poteka od potoka Jesenica na zahodu do nekdanje Tancarjeve hiše (danes Restavracija Ejga) na vzhodu. Temu območju domačini pravijo »stare Jesenice«.

V drugi polovici 18. stoletja je že delovala redna poštna povezava med Kranjem in Beljakom, ki je potekala po kasnejši Gosposvet-ski cesti. Ob njej je stala poštna postaja, kjer so zamenjevali konje in vozove, prevzemali in oddajali poštne pošiljke, tu so vstopali in

izstopali potniki. Postaja je imela še velik hlev za konje ter gostilno. Poleg prvotne stavbe je bil med vojnama dozidan Hotel Pošta. Ob cesti so bile nanizane meščanske hiše, trgovine in gostinski lokali.

Z razcvetom naselja na prelomu iz 19. v 20. stoletje so se pričele množiti tudi gostilne, točilnice, kavarne, restavracije, hoteli. Poleg tega, da so v gostilnah pili in jedli, so gostje lahko brali dnevno časopisje, razpravljali o novicah, kartali, šahirali ... Z zahajanjem v gostilne so Jeseničani izražali tudi nacionalno in politično pripadnost, saj so bili določeni lokali dokaj jasno nacionalno in politično opredeljeni.

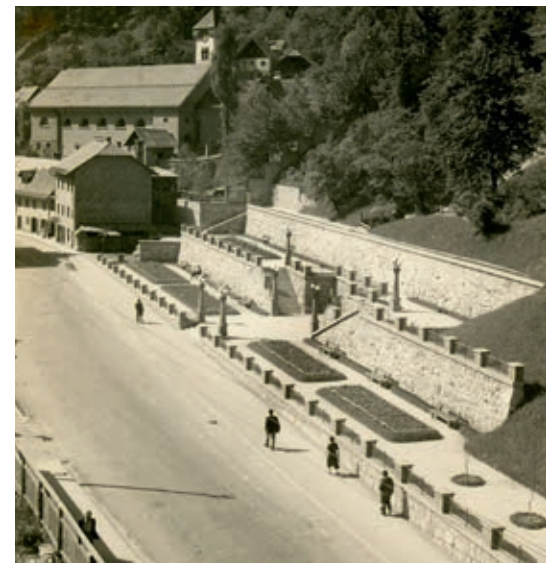
Med imenitnejšimi »meščanskimi« lokali so bili tisti v hotelih, med katerimi je bil, poleg Pošte in kavarne Novak, tudi Hotel Triglav. Vanje so zahajali le pripadniki višjih slojev (uradniki, inženirji, trgovci, uspešni obrtniki ...) in tuji gostje.

Korotan je bil zgrajen leta 1935. Pred izgradnjo stavbe, ki stoji še danes, je na tem mestu stala Hauptmanova gostilna oziroma trgovina. Korotan je že od začetka veljal za enega imenitnejših jeseniških lokalov. V njem so bili prostori restavracije, vinotoča, manufakturne in modne trgovine za dame in gospode, pa tudi prenočišča za tujce, potnike in turiste. Za še pestrejšo ponudbo so bili na razpolago časopisi, biljard, gramofon, organizirani so bili družabni plesni večeri z živo orkestrsko in jazz glasbo.

Železarska industrija in železnica sta v drugi polovici 19. in prvi polovici 20. stoletja močno spremenili podobo Jesenic in celotne Gornjesavske doline. Nekdaj samostojna naselja Murova, Plavž in Sava so se 20. marca 1929 združila v mesto Jesenice z upravnim središčem v Kosovi graščini pod Murovo.

Konec leta 1930 so Jesenice dobile prvi ulični sistem. Takrat je bila vpeljana tudi Gosposvetska cesta, ki velja za eno izmed najstarejših in največkrat preimenovanih ulic na Jesenicah. Tako ime je nosila od leta 1930 do leta 1941 in od leta 1945 do leta 1961. V času Tretjega rajha se je imenovala Adolf Hitlerstrasse, od leta 1961 pa se imenuje Cesta maršala Tita.

Območje Gosposvetske ceste je močno zaznamovalo bombardiranje zavezniških letal, 1. marca 1945. Mestne oblasti so bile tedaj v rokah nacistične Nemčije. Akcija zaveznikov tistega dne je bila uperjena k uničenju železniške infrastrukture na Jesenicah. Ker pa se je že bližal konec vojne, je bil cilj zaveznikov tudi demoralizirati prebivalstvo in tako vse bolj lomiti odpor Tretjega rajha ter ga prisiliti h kapitulaciji. Ker so bombniki leteli zelo visoko (na 3000–4000 m), so povzročili veliko nepotrebne škode na civilnih objektih in mnogo žrtev med civilnim prebivalstvom. Bombardiranje je teklo v dveh valovih. Prvi se je zgodil okoli 13.15 ure, drugi okoli 14.00. Največ bomb je padlo okrog železniške postaje in na črti od bivše gostilne Peklar (danes Cesta Maršala Tita 18) do župnijske cerkve. Mesto je zaradi bombardiranja popolnoma spremenilo svojo podobo. Domačini, ki so ostali brez strehe nad glavo, so bili primorani se odseliti v bližnje kraje, denimo v Bohinj, Kranjsko Goro, Žirovnico, na Dovje in Bled.

Kolarjev park okoli leta 1950 (hrani fototeka GMJ)

Po vojni se je začela obnova Jesenic. Na mestu porušениh hiš so zrastle stolpnice, večina prvotnih stavb je bila prezidanih. Začrtane so bile tudi nove urbanistične ureditve. V sklopu ene takšnih je bil na območju takratne Gosposvetske ceste v začetku 50. let urejen Kolarjev park. Postaviti ga je dal takratni župan Občine Jesenice Matevž Kolar. Park je s stopnicami in ograjo nivojsko razdeljen in se prilega strmemu vznožju Mirce. Nasproti njegovega vhoda železna vrata vodijo v zaklonišče.

ŽIVLJENJE OKOLI JESENIŠKEGA KOLODVORA

Z združitvijo gorenjskih fužin pod Kranjsko industrijsko družbo (KID), ustanovljeno leta 1869, se je začelo novo obdobje razvoja železarske industrije, ki ga je zaznamoval svetovni izum feromangana v javorniškem plavžu. Leta 1870 so Jesenice dobile železniško povezavo z Ljubljano in Trbižem, z izgradnjo Bohinjske proge leta 1906 pa še neposredno povezavo z Beljakom, Gorico in Trstom. Na prehodu iz 19. v 20. stoletje so Jesenice postale center jeklarske industrije in pomembno prometno križišče. Sem so se priseljevali ljudje iz vseh slovenskih in drugih dežel, z njimi pa se je večalo število šoloobveznih otrok. Kosovo graščina, prej edina štirirazrednica, je kmalu postala premajhna in pojavila se je potreba po novi, večji šoli. Leta 1914 so tako zgradili ljudsko šolo (današnja gimnazija), ki jo je obiskovalo 694 šolarjev. Slovesna otvoritev je bila 5. aprila 1915. Med 1. svetovno vojno so v prostorih šole začasno uredili vojaško bolnišnico.

Gimnazija Jesenice je bila ustanovljena v šolskem letu 1945/46. Prva štiri leta je pouk potekal v prostorih meščanske šole v stavbi, kjer je bila kasneje kemična čistilnica. Leta 1949 se je gimnazija preselila v današnjo stavbo, ki je takrat dobila ime Gimnazija. Prostore je sprva delila z osnovno šolo do izgradnje nove šolske stavbe na Tomšičevi ulici leta 1959 (današnja OŠ Prežihovega Voranca). Do šolske reforme leta 1958 se je gimnazija delila na nižjo (do 4. razreda) in višjo (od 5. do 8. razreda). V naslednjih desetletjih se je razvila v dobro pripravljajnico za študij na univerzi in se opazno uveljavila v kulturnem, športnem in družabnem življenju na Jesenicah. Tako je še danes.

Tančarjeva hiša (hrani fototeka GMJ)

Z večanjem števila prebivalstva se je povečevalo tudi število prenočitvenih in gostinskih obratov. Primer slednjega je Tančarjeva hiša (danes Restavracija Ejga), ki je bila zgrajena leta 1906. Rodbina Tančar je že od samega začetka na tem mestu imela gostilnico s prenočišči za tujce. Zdravnik Avgust Tančar je leta 1938 tu odprl svojo ordinacijo. Poleg je nekoč stala Kogojeva vila z značilnim piramidastim stolpičem. Načrte zanjo je leta 1903 izdelal Viktor Tolazzi, naročnik pa je bil zdravnik in lekarnar dr. Kogoj. Podrli so jo med gradnjo podvoza proti Podmežakli.

Eden izmed prestižnejših hotelov je bil hotel Paar, ki se je imenoval po poslovnežu Franzu Paaru. Stal je nasproti železniške postaje in bil poznan po pijači sifon. Jeseni so pri hotelu odkupovali orehe, pozimi pa je bilo v bližini stavbe drsališče. Med zavezniškim bombardiranjem Jesenic, 1. marca 1945, je bil porušen, danes na njegovem mestu stoji parkirišče. Namesto kostanjev, ki so nekoč ločevali hotelsko dvorišče od glavne ceste, danes rastejo platane.

Center dogajanja je tudi po 2. svetovni vojni ostala železniška postaja z okolico. vzdolž glavne ceste so zrastle stanovanjski bloki, trgovine in gostinski lokali, ki so železniško postajo povezali z današnjim Trgom Toneta Čufarja. Po pripovedovanju domačina Mitje Volčiča je to drugi center mesta, ki se nahaja med gimnazijo, današnjim Gledališčem Toneta Čufarja in TVD Partizanom.

Stavba TVD Partizan Jesenice z južne strani, 1979 (hrani fototeka GMJ)

HRENOVCA NA SAVI

Hrenovca v začetku 20. stoletja (hrani fototeka GMJ)

Območje med Staro Savo in Trgom Toneta Čufarja se imenuje Hrenovica, po jeseniško Hrenovca. Ime naj bi dobila po Lenartu Hrenu, ljubljanskem županu in očetu škofa Tomaža Hrena, ki je bil v 16. stoletju fužinar na Savi. Zaradi zadolženosti je svoj delež pri fužini prodal italijanskim fužinarjem Bucellenijem, ki so jih leta 1766 nasledili belgijski fužinarji Ruardi. Na karti iz druge polovice 19. stoletja, ki prikazuje Hrenovco kot gozdnat in rahlo valovit teren z nadmorsko višino med 564 in 571 metri, je označen tudi živalski vrt. Po ustnem izročilu so Ruardi tam imeli jelene, opice in medvedka Mežka. Konec 19. stoletja je Kranjska industrijska družba od Ruardov kupila savsko fužino in zgradila jeseniško železarno. V Hrenovci je uredila športne objekte, sprehajalne poti, v gradiču restavracijo in v štirih vilah stanovanja za svoje višje tovarniške uslužbenke.

Industrializacija je konec 19. stoletja in v 20. stoletju močno spremenila videz Hrenovce. Tam sta gorenjska železnica 1870 in Bohinjska proga 1906 razmejili naselji Jesenice in Sava. Povezani sta ostali s Krivim mostom v bližini nekdanjega Sokolskega doma (danes poznane kot TVD Partizan), nadvozi in predorom. Franc Jerala se v zapisu *Kako so na Jesenicah včasih živeli? (Kokošinek, Torkar Tahir, ur., 2007)* spominja tudi podvozov pod železniško postajo. Prvi ozek podvoz je svojemu namenu služil do leta 1930. Tega leta je bil zgrajen nov, širši podvoz, namenjen manjšim tovornim vozilom. Zaradi širitve železarne v Hrenovco in porasta prometa je bil zgrajen sedanji podvoz Podmežakla.

Železarna je med obema vojnama z industrijskimi objekti (skladišče koksa, apnenica in tovarniška železnica) močno posegla v območje parka Hrenovca, ki je bil do takrat zelena oaza, sprehajališče, igrišče in zbirališče mladih. Po 2. svetovni vojni je s podržavljanjem premoženja Kranjske industrijske družbe, Hrenovco in velik del Stare Save spremenila v industrijsko območje. Park, vile in Krivi most so se morali umakniti pražilnim pečem, predelovalnim obratom in aglomeraciji. Leta 1968 so zaprli Cesto Franceta Prešerna in nekaj let pozneje porušili še zadnje stavbe, prostor pa obdali s tovarniško ograjo. S tem se je širše območje naselja Stara Sava skrčilo le na preostanek nekdanjih fužinskih obratov.

Aglomeracija je bila po ustavitvi plavžev leta 1987 nepotrebna, zato so jo leta 2001 porušili. V spomin na jeseniške železarje je Klub jeseniških študentov 8. decembra 2000 v enem od objektov aglomeracije pripravil koncert z glasbo in osupljivimi svetlobnimi efekti, ki so ponazarjali, kako umira staro in se poraja novo. Od zadnjih železarskih obratov v Hrenovci so se poslovili mladi, takratni in nekdanji železarji. Danes je območje Hrenovce urbana in stanovanjska soseska s štirimi večstanovanjskimi objekti, poimenovana Gorenjski sonček.

Območje Hrenovce danes, 2023 (avtor: Gregor Vidmar)

ŠPORT V PODMEŽAKLI

Nastop Telovadnega društva Sokol Jesenice na Ferjanovem vrtu, 1905 (hrani fototeka GMJ)

Organizirano športno življenje se je začelo ob koncu 19. in v začetku 20. stoletja, ko so se na Jesenicah ustanovila posamezna kulturno-športna društva (podružnica nemškega telovadnega društva Turnverein (Turnarsko društvo), Telovadno društvo Sokol, Telovadno društvo Orel, Telovadno-kulturno društvo Svoboda, Planinsko društvo Prijatelji prirode, Turistovski klub Skala ...). V društvih je posebno mesto zasedala telovadba.

Najpomembnejši zimski športi

so bili smučanje, tek na smučeh, skoki, drsanje, kasneje hokej. Koroški Slovenci, ki so bili zaposleni v takratni tovarni Kranjske industrijske družbe (KID), so na Jesenice prinesli kegljanje na ledu, ki so ga sprva igrali na naravnih ledenih površinah (jezerih, bajerjih in v mrtvih rokavih rek). Poleti so se mladi in tudi nekoliko starejši srečevali na plavanju. Na Jesenicah sta bili dve urejeni kopališči – Čufarjevo kopališče na Savi in kopališče KID na Ukovi. Tisti, ki si niso mogli privoščiti kopanja na kopališču, so se kopali v Savi. Otroci s Save pa so se pogosto kopali kar v rakah in pod Hermanovim mostom. Za obdobje do 2. svetovne vojne je bilo značilno, da je bil nogomet, poleg smučanja, najbolj razširjena športna dejavnost na Jesenicah. Poleg nogometa so na stadionu Bratstva v Podmežakli trenirali tudi atletiko, igrali tenis, namizni tenis in kegljali. Za Sokolskim domom so si mladi fantje uredili igrišče za odbojko.

S pomočjo prostovoljcev so pred vojno v Podmežakli postavili dve smučarski skakalnici in dve nogometni igrišči ter smučarski dom na Mežakli. Igrišče Bratstva je ob koncu 30. let postalo osrednji prostor jeseniških športnih tekmovanj in drugih prireditev.

Po 2. svetovni vojni so nastopili novi časi, ki so narekovali enotnost in dostopnost športnih dejavnosti širši ljudski množici. Razgibana predvojna dejavnost je bila temelj, da so lahko že nekaj mesecev po osvoboditvi začeli z organiziranjem fizikalne dejavnosti. Športniki so se organizirali v športna društva. Leta 1945 sta bili ustanovljeni Fizikalno društvo Jesenice in Fizikalno društvo Edinost. Posamezni odseki obeh društev so združevali vse tedanje športne dejavnosti.

Prvih trideset let organizirane telesne kulture na Jesenicah po 2. svetovni vojni je bilo izjemno dinamičnih, pestrih in uspešnih, tudi v doseganju odličnih rezultatov. V tem obdobju je jeseniški šport tako v slovenskem kot tudi jugoslovanskem merilu zavzemal

izjemno visoko mesto po raznolikosti panog in zastopanosti športnikov v državnih reprezentancah. Najboljša v državi sta bila Hokejsko drsalni klub Jesenice in Smučarski klub Jesenice. Uspešni so bili tudi sankalci, kegljači na ledu, odbojkarji in odbojkarice, košarkarji in košarkarice, kegljači in igralci namiznega tenisa.

Med vojno porušene in poškodovane objekte ter športno opremo so s prostovoljnimi delom in finančno podporo Železarne Jesenice obnovili ali na novo zgradili. V Podmežakli so leta 1959 zabetonirali košarkarsko igrišče. Leta 1962 so na hokejskem igrišču uspeli zgraditi novo južno tribuno, ki je zamenjala dotedanjo leseno. Med letoma 1967 in 1968 so obnovili nogometno igrišče, ki je dobilo travnato površino in atletsko stezo. Leta 1972 so nad hokejskim igriščem zgradili streho, več let kasneje pa so v celoti uredili tudi dvorano. Okoli leta 1980 je bilo zgrajeno moderno avtomatsko kegljišče. Leta 1983 so na obronkih Mežakle postavili smučarsko vlečnico, ki so jo ob gradnji avtoceste podrli. S prostovoljnimi delom članov namiznoteniškega kluba je bila v hali Podmežakla urejena dvorana, v katero so se preselili leta 2000.

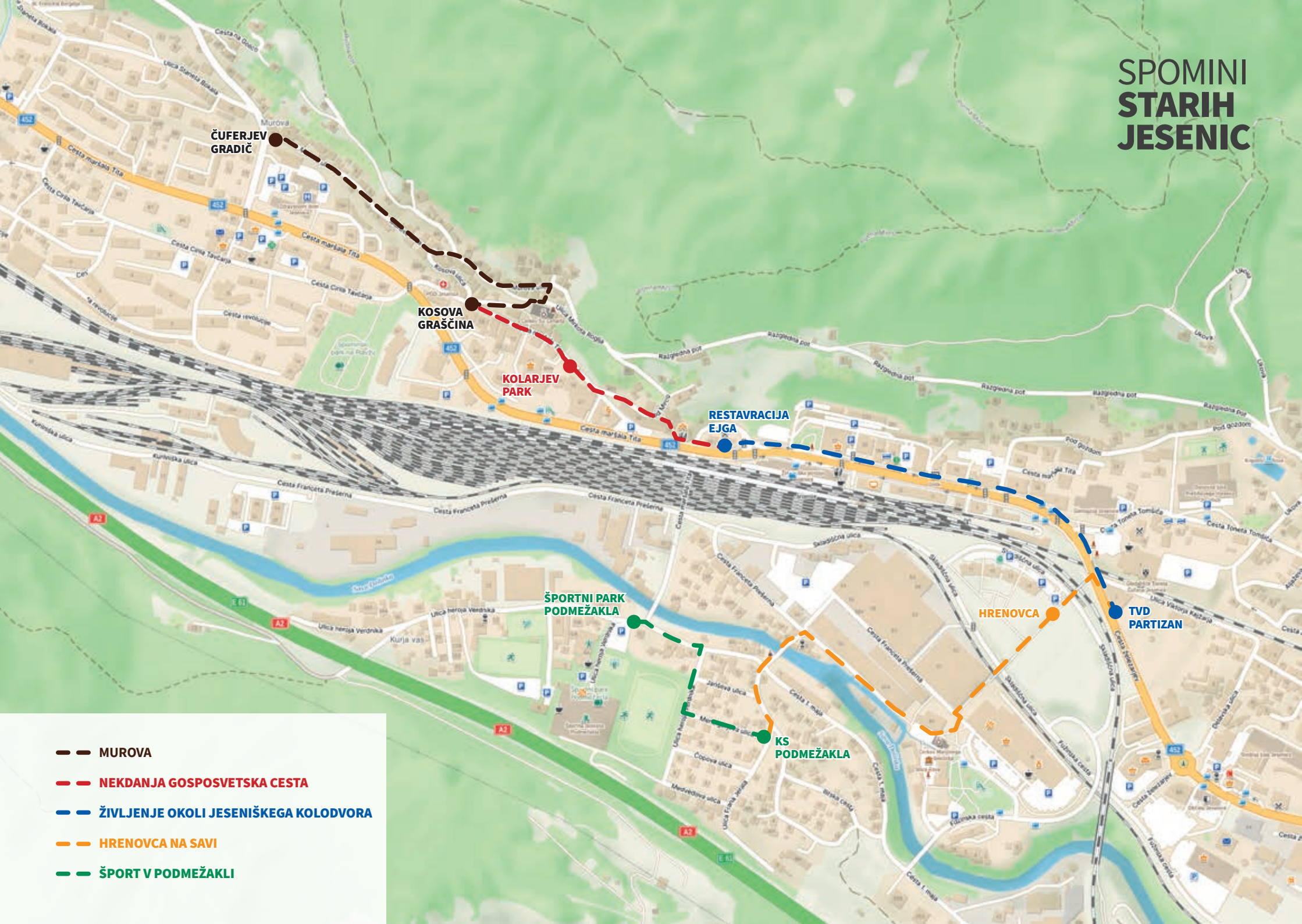
Po osamosvojitvi se je pričelo novo obdobje slovenskega športa. Ekipa Acroni Jesenice je v sezoni 1991/1992 osvojila prvi naslov državnih prvakov v hokeju v samostojni Sloveniji. Ženska ekipa odbojarskega kluba Mladi Jesenice so začele po večletnem trudu prvič kazati vidne rezultate. Jeseniška ekipa curling kluba je bila prva slovenska ekipa, ki je leta 2012 osvojila medaljo na evropskem prvenstvu.

Danes v Športni dvorani Podmežakla potekajo številni dogodki in tekmovanja, med drugim mednarodne tekme slovenske hokejske reprezentance, mednarodno tekmovanje v umetnostnem drsanju za Pokal Triglav in Narcisa cup, dobrodelni curling ...

Prvi hokejisti po osvoboditvi so imeli naravni led na nogometnem igrišču. (hrani fototeka GMJ)

SPOMINI STARIH JESENIC

ČUFERJEV
GRADIČ

KOSOVA
GRAŠČINA

KOLARJEV
PARK

RESTAVRACIJA
EJGA

ŠPORTNI PARK
PODMEŽAKLA

KS
PODMEŽAKLA

HRENOVCA

TVD
PARTIZAN

- MUROVA
- NEKDANJA GOSPOVETSKA CESTA
- ŽIVLJENJE OKOLI JESENIŠKEGA KOLODVORA
- HRENOVCA NA SAVI
- ŠPORT V PODMEŽAKLI

13 OR

Der Markt

Jesenice
Gorski utrip. Jeklena volja.

SPOMINI STARIH JESENIC

